

МАГАЗИН

ЧАСОПИС УЧЕНИКА ДОМА СРЕДЊИХ ШКОЛА ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ // ИНФОРМАЦИЈЕ // ЗАБАВА // СПОРТ // ЗАНИМЉИВОСТИ

НОВАК ЂОКОВИЋ У НАШЕМ ДОМУ

ВИШЕ НА СТРАНИ 34

КОНТАКТИРАЈТЕ НАС

ДОМСКИ МАГАЗИН

Дом ученика средњих школа
патријарх Павле - Београд
Здравка Челара 14
Београд

P: 011/ 2072 611
E: office@domucenika.com
W: www.dom.edu.rs
www.domucenika.com

РЕДАКЦИЈА

СОФИЈА МИЛАНКО

уредник

АЛЕКСА НИКОЛИЋ

фотограф

ЈОВАНА ЖИВАДИНОВИЋ

Технички уредник

НОВИНАРИ

СОФИЈА МИЛАНКО

КАТАРИНА РАДОЈКОВИЋ

ЈОВАНА ЖИВАДИНОВИЋ

ККРИСТИНА НИКОЛИЋ

МАРИЈА ГОЛУБОВИЋ

АНА МАМУЗИЋ

ВАСПИТАЧИ

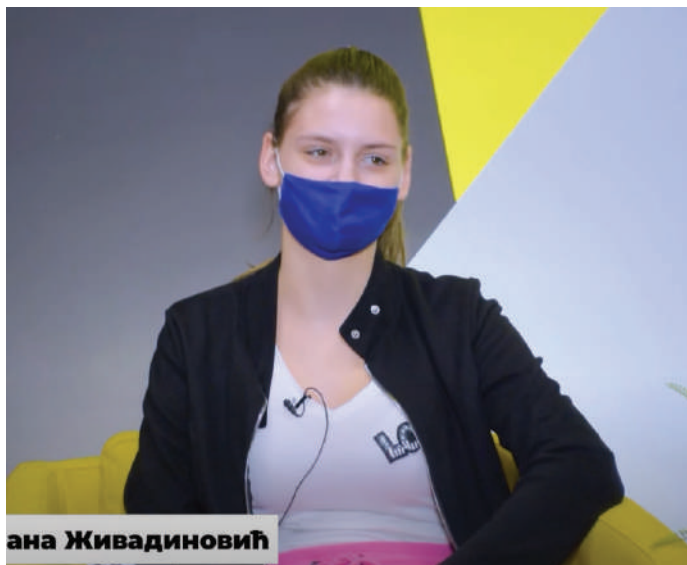
АЛЕКСАНДАР ДУКИЋ

СТАША ВЕЛИЧКОВИЋ

Дом ученика средњих школа
патријарх Павле - Београд
тел. 011 / 2072 600
011/ 2072 611

04

НАДА СТОЈКОВИЋ

Јована Живадиновић

16

ЗАЈЕДНО ЗА НОВУ
БУДУЋНОСТ

14

НАГРАДНИ ОДЛАЗАК У
БИОСКОП

10

НОВАК ЂОКОВИЋ

24

ОБИЛАЗАК БЕОГРАДА

26

ДОМИЈАДА

27

ДОМИЈАДА

Нада Симојковић

Софија Миланко

Ученица другог разреда Осме београдске гимназије, смер - Ученици са посебним способностима за биологију и хемију.

Од када датира твоје интересовање за природне науке?

-Само интересовање за природне науке датира још из нижих разреда основне школе, а за биологију од петог, а за хемију од седмог разреда, када смо их и добили.

Ко је заслужан за то интересовање и твоју опредељеност за биологију и хемију?

-Највише је заслужна сама материја која ме је привукла и заинтересовала, али и моја наставница биологије из основне школе која ме је научила да волим биологију.

Како си дошла до Петнице?

-Још у основној школи сам желела да се пријавим, али нисам имала потпуне информације. Другарица из одељења у гимназији је већ била тамо, заинтересовала ме, убедила да се пријавим. На њиховом сајту заиста постоје одлична упутства и смернице које сам погледала и одлучила да се пријавим.

Да ли се за сваку школску годину конкурише?

-Да, ако идете први пут на одређени семинар пријављујете се као нови полазници и те године пролазите тај циклус као нови полазници. Следеће године се опет можете пријавити за исти семинар као стари полазник или за неки тотално други семинар, поново као нови полазник.

Како изгледа животни борвак у Петници?

-Могла бих га у неку руку упоредити са животом у дому. Постоје четворокреветне и двокреветне собе, хотел је заиста одлично опремљен, свака соба има своје купатило. Постоји менза у којој се оброци одвијају на сличан начин као у дому. Међутим, рад је изузетно интензиван и траје од раних јутарњих часова до касно увече. И када се све то са сарадницима и руководиоцима заврши, било да се ради о теорији или вежбама, ви имате задатке које морате да испуните. Тако да се то врло често одужи и радите и по целу ноћ. Изузетно је напорно, али вреди јер знање које се тамо добија је непроцењиво.

Да ли има разлике у захтевима професора у школи и Петници?

- Има. Пре свега, у Петници имамо руководиоце и сараднике, као и предаваче са различитих факултета. Руководиоци су они главни који брину о нама и воде семинар. Сарадници су људи који су завршили факултет и помажу у предавањима и вођењу семинара. Међутим, ту су и студенти сарадници који још увек студирају и који су нама најближи по годинама. У Петници нема оцена, све се ради из жеље и воље и сви су ту да објашњавају до изнемоглости док ви нешто не схватите. За свако питање су јако отворени и нема глупих питања. Професори у школи нас оцењују и дају нам оцене и код њих се све мора. У Петници мора да се ради, али је то уживање.

Колико времена проводиш у Петници, а колико у Београду у школи током школске године?

-Прошле године сам провела једну недељу за време летњег распуста у Петници и једну недељу у октобру. То је тако било због епидемиолошких услова и није било јесењег и пролећног семинара, већ само зимског и летњег који су били скраћени за по 1 или 2 дана. Ове године се надам да ћу провести по једну недељу на сваком од семинара. Све остало време сам у Београду и идем у школу.

Да ли је тешко бити у Петници и пратити редовну наставу?

-Када сте у Петници искључите се од реалног живота, ја једва стижем да позovem маму. Апсолутно сам посвећена раду тамо и ништа друго ме не занима и заиста немам ни времена да се тада бавим градивом које је рађено у школи, надокнађујем и остало. Када се вратим прво спавам наредних 12 сати и онда се полако враћам у своје нормалне животне активности и учим сама оно што сам пропустила у школи, мада су професори крајње коректни и излазе ми у сусрет. Али да уме да буде тешко, уме.

Какав је друштвени живот у Петници?

-Одличан. То су људи са којима делите интересовања

Истраживачка станица Петница (ИСП) је самостална и независна институција која се бави развојем научне културе, научне писмености, образовања и културе. Активности ИСП су највећим делом усмерене на младе – на ученике и студенте, као и на обуку наставника у новим техникама, методама и садржајима у области науке и технологије.

и једноставно увек имате тема за разговор. Једна велика заблуда је да у Петницу иду само „штребери“. Заиста, сви су јако добри, нема места ни за какве осуде ни према чему. Последње ноћи се такође не спава, али се ни не учи, јер се сви друже, играју разне игре и та ноћ углавном остане као главно и најупечатљивије сећање из Петнице.

Какви су ти планови за будућност?

-Планирам да студирам молекуларну биологију. Дуго сам мислила да ће то бити медицина, али мислим да је ипак ово прави избор. Молекуларна биологија је наука 21. века, само 3% људског генома је откривено и желим да учествујем у истраживањима на ту тему и оставим неки траг иза себе.

www.domucenika.com

Катарина Радојковић

Гошћа домске телевизије ТВ Ђак, била је нутрициониста и дијететичар Јасмина Ристивојевић. Она истиче да је ово одличан период за детоксикацију организма, али и за ослобађање од сувишних килограма. Једноличну зимску исхрану, богату засићеним масним киселинама и термички обрађеним поврћем, потребно је заменити повећаним уносом свежег воћа и поврћа, уз обавезно конзумирање житарица. Нека ваш избор буду јабуке и друго сочно, свеже воће, али и оно суво. Млечни производи са смањеним садржајем масти такође треба да буду заступљени у исхрани, црвено месо два-три пута недељно, баш као и риба. Уравнотежена и правилна исхрана у комбинацији са рекреацијом представљају пут ка бољем и дугорочном здрављу. Једно без другог не даје одговарајуће резултате. - Све треба добро комбиновати у складу са обавезама, како би особа која реши да промени принцип исхране и уведе физичку активност то могла да уради без оптерећења - наглашава Јасмина Ристивојевић. - Ако префорсирамо организм, ефекат ће бити кратак јер ће нам брзо досадити да се придржавамо правила. Живимо брзо, немамо много времена за себе, тако да је важно направити баланс.

Тема емисије „Лавиринт“ на ТВ Ђак: Колико је исхрана битна

Колико је битан унос калорија? Шта одабрати: сендвич или салату?

Исхрана има много бенефита и има велики утицај на наше здравље. Пре него што посегнете за лековима прочитајте савете нутриционисте Јасмине Ристивојевић која је недавно била гост у емисији „Лавиринт“ на ТВ Ђак, где је говорила о избалансираној исхрани. Нутриционисткиња је објаснила како да од сопственог тела направите идеалну средину за живот и обезбедите здрав начин живота.

Дисбаланс хормона, инсулинска резистенција, анорексија, булимија, су само пар појмова који су најчешће јако популарни и опште познати. Свака друга особа има неки проблем са здрављем и не зна

како га решити осим коришћењем лекова. Обратимо пажњу само на оно крајње, који је проблем, и почнемо да сузбијамо симптоме, не питајући се ни у једном тренутку: „А одакле мени ово?“. На тај начин ситуацију само мало ублажимо, али притом не урадимо ништа како бисмо побољшали стање нашег организма. Исхрана је кључ свега. Јасмина Ристивојевић је пре 20 година почела да се бави нутриционизмом, а након тога је радила у Дому здравља, где се бавила исхраном мале деце, а потом је почела приватан посао. Њено прво истраживање било је на тему традиционалне исхране и покушала је да да одговор на питање: „Како се правилно хранити, а остати у традиционалној исхрани“?. Она објашњава да су се трендови у исхрани променили да су некада наше бабе могле да се хране на

један начин, који сада не може да се примени.

- Тинејџери су данас помало збуњени, јер је исхрана постала модерна. Деца имају пуно питања данас, јер има много савета, од разних људу који можда и нису школовани за ову тему. Дијета је заправо промена исхране. Сваки човек треба да се прилагоди исхрану сам за себе, јер не иду сви у исто време на посао, немају имају исти ритам, не баве се сви спортом – каже Јасмина.

Изрека каже: Доручак поједи сам, ручак подели са пријатељем, а вечеру дај непријатељу. Јасмина сматра да је обва традиционална изрека и даље актуелна.

- Морамо имати у виду да су се некада наши стари хранили потпуно другачије, јер су на физички рад дневно трошили између 1.500 и 3.000 калорија. Данас се човек више

умно напреже, а мање физички. Ако потроши 600 калорија за физичку активност, сматра се да је активан. Раније је храна била масна и јака и прављена је тако да се споро вари, како би више издржао. А, данас човек треба да има више оборока, како би мозак добио глукозу која му је потребна за умни рад - објашњава она.

Данас постоји три типа младих, они који желе да смршају, они који не би да једу ништа и они који желе да науче како да се правилно хране.

Јасмиина каже да је једна њена пацијенткиња имала стомак, вежбала је стално, резултати крви су показали да је на граници анорексије. Савет је био да се на начин исхране промени како би добила два килограма, а уз помоћ одређених намирница и правилних вежби она је изгубила стомак.

- Најбољи савет је да научимо

да послушајемо своје тело, нема забрањених намирница. Једино од чега немамо бенефит су газирана пића, јер од њих немамо никакав бенефит. Кад научите да балансирасте, знаћете како да не претерате. Потреба за слаткишима се дешава када се нередовно хранимо, јер мозгу треба шећер. Потреба се јавља и ако сте се прејели и трећи случај је када сте тужни и депресивни, онда имате потребу за слаткишима – закључује она.

Суштина је да када вам је избалансирана исхрана, онда немате потребу за слаткишима.

Емисија “Лавиринт” емитије се на ЂАК ТВ (www.djak.tv) премијерно уторком од 20 часова. Репризни термин: четвртак у 12 часова и у 20 часова. Ускоро почиње да се емитије нова сезона.

КРВНЕ ГРУПЕ, ПРЕЗЕНТАЦИЈА

УЧЕНИЧКИ ПАРЛАМЕНТ И ДРУШТВЕНИ КЛУБ СУ
ОРГАНИЗОВАЛИ СУ ПРЕДАВАЊЕ О ЗНАЧАЈУ ТРАНСФУЗИЈЕ КРВИ

Ученички парламент Дома ученика средњих школа „Патријарх Павле”-Београд, у оквиру рада Друштвеног клуба, организовао је предавање на тему „Крвне групе”, у читаоници домске библиотеке.

Ученица Невена Спасић је у оквиру презентације упознала своје вршњаке о значају и самом поступку трансфузије крви, колико врста крвних група и фактора постоји као и ко све може бити давалац крви.

Тема је изазвала велико интересовање присутних ученика.

На самом крају ћемо да се присетимо шта је то најважније код трансфузије крви.

Никако не смемо да заборавимо да крвне групе даваоца и примаоца морају да се подударају.

С друге стране, оне не могу потпуно да се подударају, тако да увек постоји ризик да дође до смртог исхода што се не дешава често.

Постоје четири крвне групе: А, Б, АБ, О

Свака наведена крвна група се такође може поделити по Rh фактору на позитивне и негативне.

Нулта крвна група је универзални давалац што значи да она може да да крв свима, док је АБ крвна група универзални прималац што значи да она може да прими крв од сваке крвне групе.

Даваоци крви могу бити сви здрави људи узраста од 18 - 65 година.

Трансфузија крви нам је веома важна зато што је она једини начин којим можемо да излечимо неку болест и да спасемо људе који су изгубили доста крви.

AV9
НОМБ

КРВНЕ ГРУПЕ

- Постоје четири крвне групе: А, Б, АВ, О
- Свака крвна група се такође разликује по Rh фактору.
- Тако свака крвна група може бити Rh+ и Rh-

www.domucenika.com

Новак Ђоковић у нашем дому

Најбољи тенисер планете био је пун утисака током обиласка Дома за средњошколце, пријатно изненађен садржајима који су доступни ученицима који живе у Дому, као и муралом направљеним њему у част, где су наведене све године када је освојио Гренд слемове. Дао је обећање да ће највероватније доћи да одигра један меч са ученицима. Новак Ђоковић обишао је сталну поставку фотографија у холу дома и мурал посвећен Патријарху Павлу, новоотворени тениски терен и спортску халу унутар дома.

Потписао је мурал са својим ликом и истакао да му је веома драго што види да има много спортских садржаја у оквиру Дома.

Директор Дома, Саша Роквић, уручио му је бисту патријарха Павла, да има успомену на ову посету.

Прилог о посети Новака Ђоковића, који је реализовала екипа ТВ ЂАК, можете погледати на њиховом YouTube каналу.

„Јако су ми леви утисци, пре свега да се захвалим на гостопримству Дома ученика средњих школа Патријарх Павле, домаћину, лепој добродошлице. Нисам очекивао да ће оволико људи бити, заиста је лепо видети пуно омладине. Први пут сам овде, нисам знао заправо да се овако нешто налази у овом делу Београда. Иако сам доста времена проводио овде, пре неких петнаестак, двадесет година када сам долазио на трениге у Пионир и на Звезду која је близу тениског клуба где сам тренирао. Захвалио бих се такође ауторима овог мурала, заправо читавог зида што су осликали, јако лепо изгледа. Нисам знао, али ми је домаћин рекао да су заправо они осликали и мурале на згради на Бањици, где је живео мој покојни деда. Захваљујем им се, заиста имају феноменалну машту и таленат. Сада имам прилику да обиђем ваш дом, центар и заправо шта све обухвата. Као спортисти, јако ми је драго што видим да имате и кошаркашки терен у дворани и напољу и сада тениски терен. Тако да ето, можда је ово јединствена прилика да се на овај начин можда и отвори тениски терен за који чујем да је нов, тако да у можда некој блиској будућности дођем са рекетом да одиграм са вашим ученицима.“

Марија Голубовић

Новак Ђоковић се поново враћа на терен, а чини се да ће повратак бити грандиозан, у великом стилу! Наиме, челници турнира у Монте Карлу најавили су да ће српски тенисер наступати на предстојећем турниру одржаном у Монаку. Пожелели смо му много среће у наставку каријере и да испуни обећање и опет нас посети.

Фото : ТБ Бак

Фото : ТБ Бак

Фото : ТБ Бак

ЕКОЛОШКА СЕКЦИЈА ПРОЈЕКАТ

ЕКОЛОШКА АКЦИЈА ПРОЈЕКТИ

Пројекти еколошке секције

Пројекат еколошке секције базиран на разврставању рециклажног отпада започео је у првом полугодишту.

Пројекат је добио назив “БИРАМ ДА РЕЦИКЛИРАМ” и обухватио је следеће три фазе:

- сакупљање и разврставање пластичних флаша
- награђивање најуспешније васпитне групе у сакупљању
- рециклажа флаша у изради новогодишње јелке

Акција сакупљања пластичних флаша „Недеља рециклаже“ је трајала од 22.11. до 26.11.2021.- у току једне радне недеље. Акција је изазвала велико интересовање ученика јер је била и такмичарског и наградног карактера. Групе сусетакмичиле у броју сакупљених флаша, доносиле су их у договореном термину и пред комисијом их бројале. Укупно је сакупљено 1538 флаша. Највише је сакупила 17. васпитна група која је награђена одласком у биоскоп на филм по избору.

Еколошка секција, у другом полугодишту наставља са програмом везаним за рециклажу отпада. У сарадњи са парламентом нашег дома, одлучили смо да се по спратовима налазе канте различитих рециклажних ознака у којима би се разврставао: папирни, пластични и лимени отпад.

Овај модел разврставања отпада, могао би бити узор другим домовима и школама, а као пројекат може бити интересантан за конкурисање

за средства из фондова ЕУ која су намењена овој области.

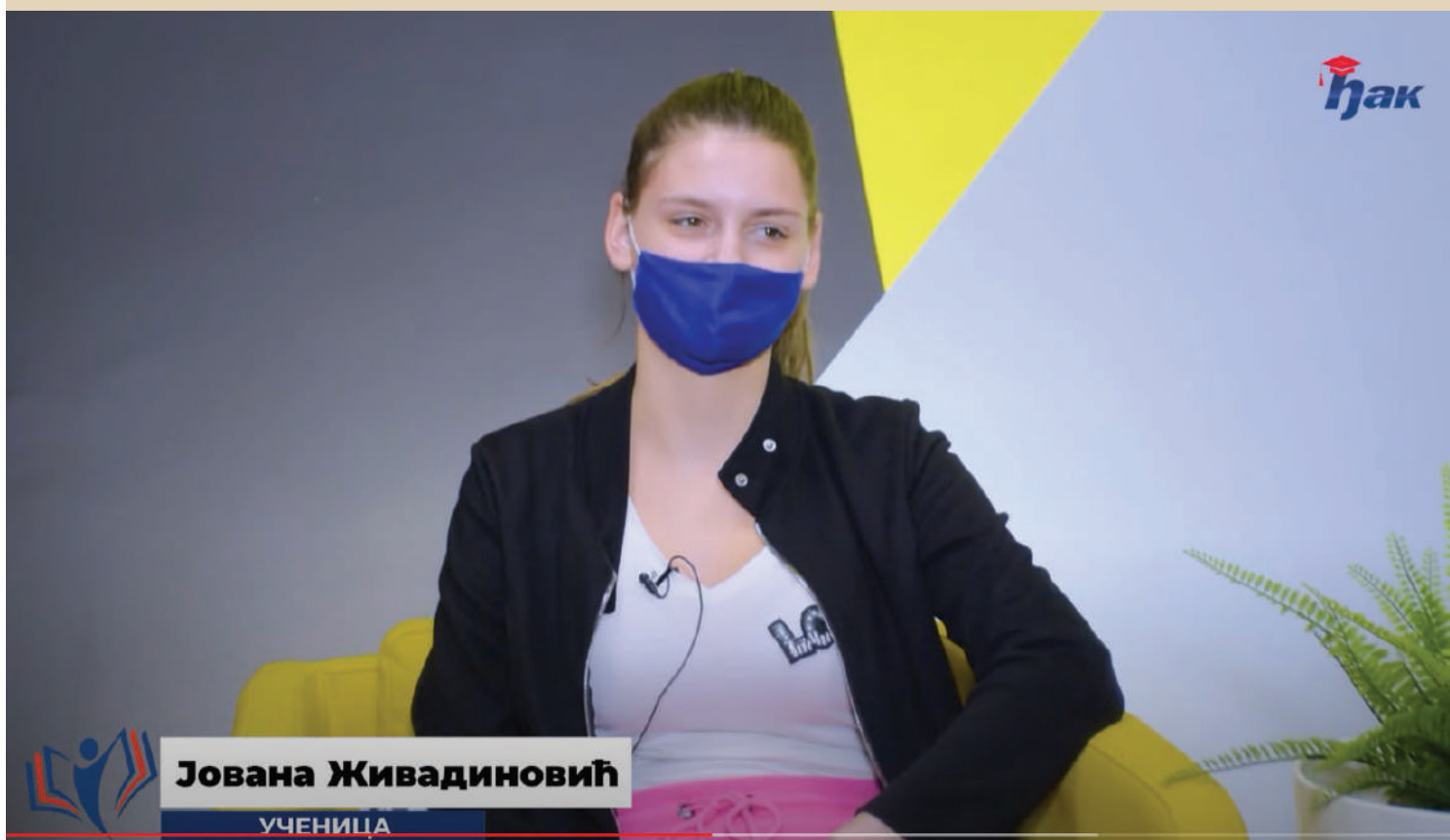
Циљ ове акције је подизање еколошке свести и допринос сваког појединца у решавању глобалног проблема отпада. Један од разлога зашто је рециклажа пластике корисна је тај што процес производње захтева значајну употребу фосилних горива. Студије су показале да између 7 и 8 % фосилних горива на свету се користе за производњу пластике. Ово, можда, не звучи много, али ипак износи неколико милиона тона годишње.

Пластика је постала саставни део наше свакодневице. И тачно је – многе ствари чини лакшим. Међутим, највећи број пластичних производа се користи једнократно, те брзо бива бачен. Као отпад, пластика угрожава наше здравље и испуњава нашу планету штетним материјалима који ће се задржати око нас дужи временски период.

Због производње базиране на фосилним горивим и коришћења адитива (пигменти, учвршћивачи и сл.), као и због неадекватног начина управљања пластичног отпада, пластика представља једну од највећих претњи за животну средину и здравље људи у овом веку. Морамо донети мере Мерама којима ћемо се ухватити у коштац са решавањем проблема који настају употребом пластике дуж целог животног циклуса овог материјала. Амбициозна визија даје јасан стратешки правац развоја који подстиче економију, иновације, отвара нова радна места и истовремено обезбеђује чистију и здравију животну средину.

Драгана Митровић
Стефан Дабижљевић

ЗАЈЕДНО ЗА НОВУ БУДУЋНОСТ

Дом ученика средњих школа "Патријарх Павле" је имао прилику да се укључи у пројекат: "Заједно за нову будућност" који је усмерен на повезивање образовних установа у региону. У овом пројекту су поред нашег дома били укључени ученици и наставници средње стручне школе из Црвенке као и техничке школе: "Никола Тесла" из Вуковара. Организација Едукатива плус из Црвенке је била носилац пројекта, а партнери на пројекту су Техничка школа „Никола Тесла“ из Вуковара и Средња стручна школа из Црвенке, општина Кула, Комесаријат за избеглице Републике Србије и Дом ученика Патријарх Павле. На пројекту је учествовало преко 400 учесника из свих институција. Први дан је био резервисан за представљање и уводна излагања и циљеве пројекта. Пројекат је представила Мирјана Васић у име организације Едукатива плус, а учесницима се у име општине Кула, обратила помоћник председника општине Љубица Тијанић и изразила жељу да у будућности пројекат буде спроведен у пуном обиму како би се

деца упознала и разменила искуство.

Психолог из нашег дома, Тијана Папић нас је детаљније упутила у циљ овог пројекта, његов значај и истакла је да је свако од нас добио прилику да каже нешто корисно и да се упозна са децом сличног узраста и интересовања. Напоменула је како смо сви имали прилику да сазнамо како функционише просветни систем у Европи.

Ученик Борис Јарчев нам је објаснио како је овај пројекат проширио његове видике и подстакао га је да размишља о самој Европској унији. Оно што је њега интригирало је како би се прикључење Србије у ЕУ одразило на сам образовни систем и истакао је како би волео да имамо што више интеракција са иностраним домовима ученика и на тај начин би упознали нове културе, обичаје и нације.

Јована Живадиновић, наша ученица је истакла жељу да студира у иностранству, а самим тим упозна нове људе, посети нова места и стекне нова сазнања. Поменула је да би волела да наша држава, а самим тим и дом уведу опцију рада преко летњег распуста за своје ученике, као што је случај у Хрватској. Такође јој се допала идеја о укључивању миграната у образовни систем што и њима пружа шансу за ново искуство.

Михајло Микић такође истиче да је за њега и његове вршњаке ово било једно веома занимљиво и корисно искуство и рекао је да му је најзанимљивији део састанка било време посвећено питањима и одговорима које су ученици размењивали и тиме дошли до многих корисних информација. Током дводневне зоом конференције, учесници су имали прилике да се упознају и размене искуства о функционисању финасирања и израде пројеката, као и укључивању у пројекат Ерасмус +. Поред тога, ученици су размењивали знања и искуства везана за рад ученичких задруга и сервиса, и упознали су се са искуствима и начином укључивања деце миграната у образовни систем у Републици Србији, а учесници су разменили искуства и ставове везане за европске интеграције, као и предности и недостатке тог процеса.

Захвални смо на овој прилици и надамо се даљем ширењу сарадње са осталим школама и домовима ученика у региону.

Циљ нашег дома је повезивање са домовима из региона и остваривање добре сарадње која је већ успостављена са домовима унутар земље и међусобно упознавање ученика ради стварања нових пријатељстава и размене искустава.

Јована Живадиновић

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА

УЧЕНИЧКИ ПАРЛАМЕНТ
ДОМА УЧЕНИКА
ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ
БЕОГРАД

Ученички парламент Дома ученика средњих школа Патријарх Павле - Београд организовао је хуманитарну акцију прикупљања играчака и слаткиша за новогодишње пакетиће намењене деци која бораве у установи „Центар за заштиту деце и омладине Дринка Павловић“. Пакетићи су направљени од прикупљених донација ученика и запослених у нашој установи. Васпитачи и представници ученичког парламента су новогодишњим пакетићима које су донели, обрадовали децу и на најлепши начин им пожелели Срећну Нову годину. Разговарали смо са председником

ученичког парламента Дамјаном Коковићем.

Како си дошао на идеју како председник парламента да организујеш такву акцију?

-На идеју сам дошао тако што сам желео да помогнемо некоме коме је та помоћ заиста потребна, видео сам већ да су рађене сличне акције, па сам и ја хтео да урадимо нешто слично у нашем дому.

Зашто си се одлучио баш за овакав тип акције?

-Пошто су нам се ближили новогодишњи празници желео сам да усрећимо неку децу која живе у мало другачијим и тежим условима,

па смо се одлучили да то буде у виду новогодишњих пакетића.

Ко је све учествовао у овој акцији?

-Акцију је покренуо наш ђачки парламент са васпитачима. Учествовали су ђаци дома као и запослени у дому. Било је пар донација људи са стране и ја сам им стварно захвалан на томе као и у свима који су се одазвали.

Колико је дана трајало сакупљање донација и поклона?

-Донације и поклоне смо кренули да сакупљамо око средине децембра прошле године. Сакупљали смо до краја месеца када смо и уручили поклоне.

Каква је била реакција деце?

-Реакција деце је била стварно прелепа. Нико од деце није навикао на изненађења. Ми смо учинили да се они још лепше осећају. Приредили смо им једно прелепо искуство које ће

радо памтити. Искрено се надам да сутрадан када постану велики људи, да ће и они учинити некоме нешто слично.

Колико је теби значило и како си се осећао када си видео осмехе те деце? -Мени је ова акција веома значила јер смо не само ми него већ и сва деца из нашег дома видела колико је лепо када некоме помогнете. Схватили смо колико некоме наше мало значи пуно. Те осмехе на лицу ту радост деце никад нећу заборавити. Јако ми је драго што сам баш ја имао прилику да то покренем и што смо учинили тако по мени велику ствар. Учинили смо свој деци празнике лепшим, а наше ученике подигли на лествуци људскости и у свакоме пронашли бар мало искрене доброте. Још једном хвала свима као и запосленима који су помогли и омогућили да ова акција протекне како је и замишљена.

Катарина Радојковић

Радна јединица
Дринка Павловић
– располаже са 48
места за смештај
деце без родитељског
старања и деца и
млади са сметњама
у развоју. Намене
је деци школског
узраста, од 7 до 18
година, а студенти
имају право на
смештај по закону
најкасније до
навршених 26 година
старости.

СЛОБОДА

Дај ми руку,и ја ћу ти у њу ставити кичицу, којом можеш бојити зидове, ове бескрајно високе зграде.Не, неће те осудити нико.Не плаши се реакција случајних пролазника, нити неразумевања породице.Ниси ти бунтован момче, ти си само завезан и остављен тако, на милост и немилост, да чекаш некога ко ће твоје окове умети да разбије, а да те додатно не повреди. Знаш,не треба ти предмет да би скинуо окове с рањеног тела, веома често су саткани од мржње, туге, личних фрустрација, несреће и жеље да се та иста несрећа вешто учаури у срце недужног човека.Недужан најпре страда.Проблем лежи управо у том описаном придеву.Није он ни глуп, ни наиван он само сматра да начин на који он посматра људе, и креира о њима примарна мишљења па их на тај начин третира, није својствен само њему као јединки, већ да сви по том принципу функционишу кад су у питању социјални односи.

ВРЕМЕ

Баш брзо пролази.Не знам ни где, ни куда се запутило и зашто баш мене за собом повлачи.Чекај, зар није са свима тако?Као и свака индивидуа, сматрам да је све само мени црно кад је грмљавина, и златно кад засија сунце после исте те грмљавине.Седам милијарди је нас људи, који на својим плећима носимо ову олују, коју често ословљавају са речју „живот“, они који не знају да дишу.Дисање је знате, чиста физиологија или пак само лични доживљај. Да не дишемо, не бисмо живели а онај који не живи, све чешће не жели да дише.Не мислим на лешеве, они су своју књигу исписали, или су живели по правилима која је руком нека виша сила(можда окарактерисана и као судбина) написала.Говорим о гушењу у сопственим идеалима, вечном понору, амбису без наде за малим трачком среће.Неки су изгубили све, па би ето и себе радо предали смрти,јер некад су имали разлог да дишу а данас грцају у сузама, жалећи оне који више не дишу.Колико само може да се разматра та једна, а важна физиолошка потреба зар не?Као што мало пре горе напоменух, пешчани сат брзином стотинке, сваким даном испушта на своје дно зрнца песка.Посматрајте једно зрнце као један дан.Како користите дане, да ли се радујете предстојећим јутрима и свему лепом што вас чека, или још увек патите за ономе што је заувек прошло и више никад не може вратити?Ја имам осамнаест по броју, по срећи још увек оних наивних шест.Истих оних шест који се не стиде да скачу по тобогану, певају и наглас исказују све оно што им не одговара?Боли их брига, њих не вежу било какве моралне норме и принципи, по којима се ми „матори“ морамо водити, јер ако одступимо од нормалног и подразумеваног, бићемо у најбољем случају прости и некултурни,а никако по мери друштва. Смејте се, и у томе никако не смете имати меру!Запамтите, само у томе, јер све остало пуно кошта у овом брзом, а не тако скупом времену.

Никола Гладовић

ЖИВОТ

Шта то онда постоји? Живот је заправо једна тачка између прошлости и будућности. Сваки тренутак је тренутак за себе, он се дешава сад и више никад. Живот је једна тајанствена борба и никад не знамо шта нас чека у следећој секунди, минути, дану или месецу.

Треба да ценимо живот и сваки тренутак у њему да искористимо најбоље што можемо. Многи људи целог живота ишчекују нешто што никада неће доћи, док неки живе живот онако како они желе и труде се да искористе сваки тренутак на најбољи могући начин, јер сваки тренутак је драгоцен. Ја сам једна од оних особа која жели да искористи сваки тренутак, јер ко зна, можда ме сутра неће бити, можда се сутра све преокрене и ја не успем да проживим живот онако како сам ја то замислила. Зато кажем да је живот једна велика тајна. Можда те баш у следећем минути неко назове и саопшти ти неку прелепу вест коју си дуго ишчекивао па ти испуни дан радошћу, а ипак, може се догодити да те неко назове и саопшти ти нешто због чега нећеш бити миран месецима. Тај наредни минут је увек пресудан. Живот нам доноси много лепих и ружних тренутака, пуно разочарења или неких нових надања. Као што ја волим да кажем, након кише увек дође дуга, па тако сваки лош тренутак замениће нешто лепо, кад тад. Доћи ћемо у период када ће се појавити препреке које ћемо тешко превазићи, али то не треба да нас спута, већ да нам да наду за боље сутра, да ће након свега тога доћи нешто лепо, што ће нам надокнадити сваки пропаван дан. Многи људи осуђују туђе животе, док се многи диве нечијим животима јер их тако ти одређени људи представљају. Но, то није увек истина. Свако од нас је људско биће, свако од нас има неке своје проблеме, а ко смо ми да судимо другима због проблема које имају? Не постоји савршен живот, људи пласирају разне рецепте за дужи, лепши живот без стреса. Да се не лажемо, то само у филмовима успева, у правом животу и није баш тако... Ја сматрам да у животу треба и да паднемо како бисмо се научили да устанемо и да се не саплетемо опет на исто место. Сваким даном учимо и чинимо живот занимљивијим. Зато је сврха живота уживати у тренутку, искористити на прави начин сваки тренутак. Ми сами стварамо свој живот, ако у свему видимо нешто лепо, живот ће нам бити испуњен радошћу, док ако све гледамо тмурно живот ће нам бити досадан и пун лоше енергије, што нико не жели. Многе мисли везане за ову тему ми пролазе кроз главу. Живот колико је добар толико је и лош, рекла сам да никад не знамо шта доноси сутра. Иако ја могу размишљати о томе како ћу отићи сутра негде или како ћу прославити свој рођендан, мене копка неколико питања. Зашто су неки људи ускраћени за нормалан живот? Да ли Бог заиста свима нама жели добро? Ја верујем да жели, али ме збуњује то сто сад онај дечак седи на клупици у парку и нема шта да поједе, збуњује ме то што онај дека лежи у болници и мучи муке са карциномом, мучи ме то да она девојчица која трчкара по парку не зна да ће можда једног дана оболети од неке болести... Опет, размишљам, све је то живот, некеме леп а некеме ицрпљујућ и пун неуспеха... Кад почнем о томе да размишљам, колико се заправо беба није родило и угледало светлост дана а можда би баш те бебе, сутрадан одрасли људи, постале неке важне историјске личности или урадиле нешто што би променило читаво човечанство. Морам да додам да је мени zazвонио телефон за време писања овог састава и сазнала сам да ћу постати тетка, то је мој дан учинило радосним.

Сваки минут је минут за себе и тај један ти може цео дан улепшати или упропастити, само један минут, само једна информација. Јер то је живот.

Кристина Николић

ПОЧЕТАК

Лежим у полумраку своје домске собе сама са безброј мисли које се ковитлају по мојој глави. Навиру попут бујице. Питам се да ли је ово исправна одлука? Да ли је овако требало бити? Да ли сам довољно промислила?

Свесна сам да је прошла прекретница живота након које више ништа није исто. Затворено је једно поглавље књиге чији је аутор нико други него сами ми. Једна сам од оних које све решавају олако и сматрају да за све постоји прикладно решење. Присећам се свих тих минутих година давног детињства. Недостаје ми спокој тих дана... Не, не желим да звучим штуро и клише али схватам да тада нисам била свесна спокоја којим су били испуњени моји дани детињства. У мени се јавља огромна несигурност, какву никад до сад нисам осетила. Изједа ме сумња да ли сам све добро проценила?! Тишти ме питање, да сам донела другачију одлуку, да сам остала, да ли би моји дани постали сиви и тмурни или би све и даље било шарено као током раног детињства? Но, нема назад... Завршила сам овде „заробљена“ са још три особе којима се, претпостављам, данима врти једно исто питање по глави као што је случај код мене. Ипак, не буним се због тога, не могу рећи да ми је лоше, насупрот из дана у дан моја сумња у одлуку полако али сигурно ишчезава. Додуше, недостају ми моји најмилији без којих сам се први пут сусрела са сцим гордостима које живот има да понуди. Кад год ми се неки проблем нашао на путу, на уму сам имала обећања које сам им дала, да ћу их остати достојна, да ме неће променити нова средина, да ћу доказати да сам довољно зрела, да нећу доносити непромишљене одлуке због којих бих се касније кајала. Одолећу сваком искушењу које ми овај „опасан“ град пружа. Често се сетим оне: „Сваки нови почетак је тежак“, сматрала сам да је то једна од оних реченица које се тако олако изговарају. Схватам да сам погрешила и да је нисам најбоље разумела, почетак је итекако тежак. Највећи проблем ми је представљало како ћу се уклопити у ново одељење. Као и свуда, има нас разних али добро сам се снашла, срећа је била на мојој страни и упознала сам предивне особе са којима волим да проводим време.

Одлучила сам да ћу корачати крупним корацима кроз ово ново поглавље животне књиге, коју не могу тек тако отворити и научити оно што ме занима из ње као што учимо у школи. Морам дати све од себе да свако наредно поглавље буде боље од претходног, а да их притом што складније уклопим.

ПОЧЕТАК 2

Живот у дому колико је леп, толико је и тежак. Сваким даном се сусрећемо са новим искуствима. Кишан је дан. А нешто још јо горе од кишног дана је устајање ујутру. То је рутина коју сви невољно радимо, али на крају устанемо. Јутро је. Излазимо из дома и осећамо мирис свежих мекика. Одлазимо на доручак и видимо мноштво снених лица. Иза сваког се види неки проблем. Не проспавана ноћ, срећа, туга за нечим. Али се сви разумемо међусобно јер исто то пролазимо. Сваки понедељак носи неку своју тежину. Овде се кука на градиво, професоре и на нешто што нам не иде како смо замислили у том тренутку. Сваки други дан је другачији на свој начин. Овде дан брзо пролази. Уз друштво, школу и невољно учење. Надам се да ће сваки следећи дан бити бољи. Пробудила сам се и помислила на њега. Његов осмех, његове тамне црне очи, топле руке пуне љубави. Које ми дају снагу да устанем из кревета. Знајући да ћу га видети на доручку. Спремам се и крећем. Ту је наравно препирка између цимерки. Ко ће да избаци то чувено ђубре у канту која нам се чини миљама далеко од нас. Ко ће први да се истушира. Што искрено све нас тако замара, али преживимо некако. Учење као вечито тегоба у дому. Проналазак свог мира за учење увек нам тешко пада. Није лако са 4 особе бити затворен у четири зида. Али временом пронађеш свој мир и одвојиш то неко време за себе. Домски живот је врх, ако сам знаш да направиш да то буде незаборавно искуство. Ако си смарач домски живот ће ти бити монотон и одбројаваћеш дане до краја школске године. Једна занимљивост рецимо је да ћеш имати много мање времена за доколице, јер увек имати неке књиге на листи чекања за читање. На располагању имамо доста активности које нам дан употпуне. Један од њих јесте фолклор. Сву тежину који је тај дан носио избацимо кроз игру. Још мало је осало до лета, сви би да изгледамо лепо и атрактивно. Због тога сам кренула у домску теретану, јер циљ ми је како кажемо ми млади #ракетадолета#. Сваки дан све брже пролази, лето долази. Одмах знамо да ће летњиковац и клупице бити пуне деце. А да не причам о нашем холу који је као модна писта. Деца седе на каучу и једва чекају да прође неко како би прокоментарисали нечији изглед. Што је свима нама веома занимљиво. Ту је наравно и повечерје које увек почне кад се зближимо. Овде настају и парови који су већи део становања у дому провели заједно. И стојим иза тога да су те домске љубави најлепше и да њих и највише памтимо. Зар није то оне најлепше и да њих и највише памтимо. Зар није то оно најлепше? Да будемо сведоци нечије љубави и среће. Домски живот је попут самосталног живота одраслог човека, али са много мање брига. На крају приче закључујемо да је домско доба једна занимљива авантура која је пуна успеха и падова али иза сваког излазимо као прави људи пуни самопоуздања и сигурности у себе. Са собом носимо у срцу пуно лепих тренутака и стичемо пријатеље за цео живот.

ОБИЛАЗАК БЕОГРАДА

У ОРГАНИЗАЦИЈИ ТУРИСТИЧКЕ СЕКЦИЈЕ

Алекса Николић

Традиционални обилазак и упознавање Београда, за прваке, организује туристичка секција коју води васпитачица Љиљана Вулин. Следећи кораци у раду секције су организовање излета ван града. Циљ је и да се створе навике код ученика да слободно време посвете и обиласку културних и историјских знаменитости.

Као и сваке године и ове године смо уз пратњу васпитачице Љиљане Вулин упознали прелепе делове нашег града: Студентски трг, Кнез Михајлову улицу и Калемегдан са ЗОО-вртом. Дан је био сунчан, а ученици прве године спремни за обилазак града. На самом улазу у Кнез Михајлову васпитачица нас је упознала са историјом ширења града ван зидина тврђаве и са спомеником подигнутим кнезу Михајилу. Наш следећи корак је било упознавање са Студентским тргом и капетан Мишиним здањем, прелепом и раскошном зградом са црвеним прозорима, чији изглед подсећа на дворца. А онда је уследила шетња Кнез Михајловом, затим улицом краља Петра до Саборне цркве, Патријаршије, кафане Знак питања и Конака кнегиње Љубице. Ученици су се могли упознати са бројним занимљивим споменицима на самој тврђави, као што су: споменик захвалности Француској, споменик Победник, иначе симбол Београда, оба дела чувеног вајара Ивана Мештровића, затим су имали прилику да се упознају са историјом Дамад-Али пашиног турбета, као и Римског бунара, једног од најмистериознијих места на тврђави, о коме су испричане бројне неразјашњене приче и трагедије. На самом крају овог прелепог излета ученици су имали прилику да виде цркву Ружица, да се напију воде са извора испред капеле Свете Петке и да замисле жељу која ће им се, по веровању, оставарити. Остали смо очарани несвакидашње

лепим мозаиком, којим су покривени зидови капеле Света Петка. Наравно, највећи утисак је оставио ЗОО парк. Видели смо бројне интересантне животиње, између осталих и Мују, најстаријег крокодила на свету.

Посетили смо и Музеј чоколаде у Београду. Музеј чоколаде је један од најмлађих београдских музеја, отворен у Београду, фебруара 2020. године. Музеј је основао Ненад Радуловић са супругом. Посетиоци могу да се упознају са комплетном историјом чоколаде, њеним почецима у људској исхрани у свету и на тлу Европском, као и у Србији. Музеј нуди и занимљиве податке о начину справљања чоколаде, конзумирања, лековитим својствима, и многим другим чињеницама које се тичу чоколаде.

Какао је био суштински део живота древних Маја и Астека. Они су га конзумирали са водом, медом, млеком и чилијем, пре више од 1500 година п.н.е. На наш континент какао је стигао бродовима Колумба, а за његово ширење по Европи заслужна је Ана од Аустрије, ћерка краља Филипа ИИИ. Посебно је значајна аустријска и белгијска школа израде чоколаде.

Историју чоколаде у Србији обележила је чувена „Олга“, коју је изумео 1902. године Константин Шонда.

Са овог излета ученици су се вратили са осмехом на лицу, пуни утисака и великом жељом за следећи излет.

Сунчани дан је
допринео да
упознавање ученика
са Београдом
буде испуњено
позитивним
утисцима. Ово је
почетак њиховог
међусобног
дружења и
дружења са
Београдом

ДОМИЈАДА

Ана Мамузић

Традиционално, као и сваке године у пролеће, одржава се Домијада између средњошколских дома. Ученици могу да покажу своје таленте у многим областима, одбојка, кошарка, фудбал, стони тениси, шах, глума, модеран плес, фолклор. Могу да учествују сви ученици од прве до четврте године средње школе. Ученици се увек радо сећају Домијада, и како кажу то им је најлепши период боравака у дому. Поред такмичења, склапају се и нова познанства, пријатељства. Учествовањем ствара се тимски дух, толеранција, повезаност између играча, и да није увек важно победити, важно је учествовати и дружити се. Након паузе у трајању од две године, ове године се опет осетила чар домијаде, узбуђење међу

учесницима, као и претпоставке ко ће победити. Ученици нашег дома носили су плаво црвене комбинације са натписом Ђак ТВ. Остварили смо одличан успех:

Девојке су освојиле друго место, а дечаци четврто место у шаху. Ученица Ања Лазовић освојила је треће место у појединачној конкуренцији.

Девојке су освојиле прво место, а дечаци друго место у екипној селекцији стони тенис. Велики успех су постигле следеће ученице у женској појединачној конкуренцији; 1. место Александра Тамаш, 2. место Емилија Поповић, 3. место Софија Ђурђевић, У мушкој појединачној конкуренцији ученик Јован Милошевић

БЕОГРАД 2022

освојио је 3.место. Девојке су освоје прво место у кошарци, а у одбојци су освојиле треће место. Момци су освојили друго место у кошарци, а прво место у одбојци. Нашим домцима желимо срећу у даљем току Домијаде. Домијада је смотра и такмичење између ученика из домова са територије читаве Србије која се организује у области спорта и културно-уметничког стваралаштва. Циљ Домијаде је представљање домова и онога што се реализује у оквиру слободних активности, али и промовисање сарадње, дружења и здравих стилова живота. Дисциплине у области спорта су: кошарка, стони-тенис, одбојка, мали фудбал, срељаштво и шах. У културно-уметничком

стваралаштву области су: литерарно, ликовно, драмско и музичко стваралаштво. Поред тога, на Домијадама можемо уживати у фолклору, плесу и изложби ученичких радова. На овом такмичењу се репрезентује и вреднује креативни рад, имагинација и стваралаштво омладине у домену културе, уметности и спорта, осмишљен и реализован у домовима ученика. Поред такмичарског, свој педагошки значај Домијада има и у зближавању младих, у размени искустава у раду домова, као и жељи за стваралаштвом и потврђивањем у разним областима друштвеног живота.

Фотографије: Дом ученика
патријарх Павле - Београд

КРАЈ И ПОЧЕТАК

Стигао је и крај само једног животног поглавља; оног најлепшег. Ову завршницу видим и као нови почетак, јер одлазимо на различита места и свако почиње да прати своје снове. Домски живот је најбоље искуство кроз које сам прошла. Упознала сам различите типове људи. Научила и како да опстанем у мору различитости и непознаница.

Свакодневно сам посматрала лица деце и људи у дому, ведре или тужне.

На путу до мензе, читаонице и библиотеке памтим безброј погледа и поздрава странаца и незналица.

Упознавање и несрамежљивост су чиновници који су ми одувек били тешки, препрека, а сада након четири године свакодневница и навика.

Схватила сам како да се ускладим и понашам у заједници, делим добро и зло својих цимерки и људи око себе. Сваки њихов проблем, осмех или потешкоћа био је и мој. Превазишла сам рана невољна буђења, ношење гомила смећа до канте која се чинила удаљена миљама али то је сада када увидим била само моја лењост коју сам пребродила.

Памтим трку и борбу ко ће први заузети место у купатилу, гађање јастуцима, лупање у зид када год неко у соби поред буде гласан, тркање низ степенице и кикотања на ходнику. У дому свако научи да дели залогаје, проблеме, гардеробу, сузе, страх, осмех и мишљење. Учимо се одговорности, слободи схватања и прихватању различитости.

Овде се стичу најбоља и истрајнија пријатељства, а и многи пронађу и љубав.

По мислима ми се често врзмају вредне руке теткица које ме свако јутро на ходнику дочекају топлим погледом и умиљним речима.

Присећам се васпитача који вечито негде журе и труде се да нам помогну колико могу и испуне сваку жељу и захтев.

Дом је наша друга кућа, друга породица и сигурно уточиште када нисмо у загрљајима својих ближњих.

Сећам се обезбеђења, људи са рецепције који ме увек спремно дочекају и пожеле добродошлицу свима.

Дом је сјајна средина за осамостаљење, брзо одрастање, учење и стицање нових искустава.

Сваки дан је овде неизмерно узбудљив, пун догађаја и дивних људи.

У четвртој години схватам квалитет свега што радим овде о што људи око мене чине.

Десило се то да сам заволела гужву средом, чекање у дугим редовима за Бечку шницлу која је била идеал нашег obroка.

Незаборавне гужве на ходнику који се чинио као модна писта јер ко год да је седео на фотељама коментарисао би децу која прођу.

Долазак пролећа и сунца је био сигуран знак да на клупама испред дома неће бити места.

Петком се дешавало незаобилазно буђење уз гласни звекет точкића кофера јер петак је био дан да свако иде својој кући.

Журба и јурење, трчање да се не закасни ма аутобус, воз и редовно заборављање торби и ствари.

Гласне домске журке и много нас у малом кафеу али то нам није сметало да се увек добро забавимо.

Учење туђих обичаја култура и моћ коју смо сви стекли је препознавање нагласака, места одакле неко долази и његову нарав.

Потписивање на кревете смо сви одрадили јер мора неки траг да се остави и будућим генерацијама.

Не бих могла да замислим да овога више нема, свих ових дивних људи, кутака који су обележили свачији боравак овде, повечерја, мензе и свих осталих активности.

Надам се да ће се свако следећи ко буде боравио овде осећати макар делић лепо као што сам ја.

Тешка ми је и сама помисао на то да је четири године већ прошло и да је дошао ред на расанак.

Свако одлази својом стазом али ће остати попуњено једно велико поглавље и сећање на најдраматичније али и најдраже доба- домско доба. Увек сам сматрала да је дом тамо где ти је срце, а ја ћу део свог срца засигурно оставити овде.

Софија Миланко